

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 286/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Ing. JUDr. Bohumila Husťáka, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova, s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Martina Hopferová, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 190/2005 a jeho uznesením z 29. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Ing. JUDr. Bohumila Husťáka o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť Ing. JUDr. Bohumila Husťáka, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 190/2005 a jeho uznesením z 29. novembra 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Sťažovateľ uviedol, že oprávnený EX CREDIT s. r. o. sa uňho ako u súdneho exekútora domáhal vymoženía pohľadávky vo výške 28 854 Sk s príslušenstvom proti povinnej [REDACTED]. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo okresným súdom vydané 16. júna 2005. Oprávnený doručil 31. júla 2013 okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora a žiadal, aby namiesto pôvodne povereného súdneho exekútora, t. j. sťažovateľa, poveril okresný súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 8 Er 2562/2012 z 29. novembra 2013 návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a zároveň poveril nového súdneho exekútora vykonaním predmetnej exekúcie. O trovách exekúcie malo byť rozhodnuté samostatným uznesením. Sťažovateľ predložil okresnému súdu 25. októbra 2013 vyčíslenie svojich exekučných trov vo výške 171,48 eur.

4. Okresný súd vydal 5. marca 2019 uznesenie, ktorým sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal. O sťažnosti podanej sťažovateľom rozhodol okresný súd napadnutým rozhodnutím tak, že ju zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že postupoval podľa § 243k Exekučného poriadku, v zmysle ktorého patria trovy pôvodnému súdnemu exekútorovi v rozsahu, v akom boli plnenia vymožené alebo prijaté z majetku povinného do rozhodnutia o zmene súdneho exekútora použité na uspokojenie nárokov exekútora, pričom podstatným ukazovateľom na určenie náhrady trov má byť výška vymoženého alebo prijatého plnenia z majetku povinného. Ďalej okresný súd konštatoval, že podľa právnej úpravy účinnej od 1. apríla 2017 pri zmene exekútora a pri vylúčení exekútora sa má uplatňovať pravidlo, že na trovy má nárok len neskorší exekútor. Exekútorovi, ktorý nič nevymohol, sa nemajú priznať žiadne trovy.

5. S posúdením veci okresným súdom sa sťažovateľ nestotožňuje, pretože v tomto prípade bolo potrebné aplikovať § 44 ods. 11 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017. Odkazuje aj na § 243j Exekučného poriadku, ktorý dáva súdu možnosť aplikovať dôvody hodné osobitného zreteľa, a teda možnosť rozhodnúť, že ak exekútor poruší svoje povinnosti v exekúcii, ktorá sa zastavila, nemá nárok na náhradu trov exekúcie. Sťažovateľ však uvádza, že sa nedopustil žiadneho pochybenia, k zmene exekútora došlo bez jeho zavinenia na návrh oprávneného, vykonal všetky prvotné úkony nevyhnutné so začatím exekúcie, ktoré musel odovzdať novému exekútorovi, pričom okresný súd rozhodol o trovách exekúcie až po piatich rokoch a medzičasom došlo k zmene právnej úpravy. Pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie okresný súd podľa sťažovateľa nepostupoval v zmysle zákonných ustanovení, a preto došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv.

6. Sťažovateľ tiež uvádza, že si je vedomý toho, že *„Ústavný súd môže považovať trovy exekúcie súdneho exekútora, ktorých priznanie je predmetom tejto sťažnosti za bagatelný nárok. Je však potrebné poukázať na skutočnosť, že ten istý oprávnený podal návrh na zmenu exekútora vo svojich spisoch v počte cca 4.000. Takáto rozhodovacia činnosť exekučného súdu, ktorá je v priamom rozpore s Exekučným poriadkom, pokiaľ sa bude opakovať v 4.000 spisoch už bude predstavovať zásadný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa. Sťažovateľ sa domnieva, že sa jedná o cielené konanie oprávneného, ktorý*

súdneho exekútora na jeho náklady nechal urobiť všetky lustrácie majetku povinných a následne navrhol zmenu exekútora na s ním spriaznený subjekt, u ktorého bez toho, aby na to vynaložil náklady (nakoľko tento už lustrácie robiť nemusel), dal exekúciu pravdepodobne zastaviť. Vynaložené náklady pritom pôvodnému súdnemu exekútorovi nikto nenahradí. Sťažovateľ si dovoľuje uviesť, že podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 nebola zmena exekútora sankciou za jeho pochybenie, ale dispozitívnym rozhodnutím oprávneného, ktorý svoje rozhodnutie zmeniť exekútora nemusel nijako odôvodniť. Nie je teda žiaduce, aby za týchto okolností pôvodný súdny exekútor (pokiaľ konal, ale napriek tomu nemohol pohľadávku vymôcť) znášal finančné náklady takéhoto rozhodnutia oprávneného.“.

7. S ohľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. I Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 29.11.2019 pod sp. zn. 8Er/190/2005-52 a postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní 8Er/190/2005, porušené boli.

2. Uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 29.11.2019 pod sp. zn. 8Er/190/2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie.

3. Okresný súd Vranov nad Topľou je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 65,33 € na účet právnej zástupkyne sťažovateľa Advokátskej kancelárie Hopferova s.r.o., so sídlom Bajzova 2, 040 01 Košice vedený v [REDACTED], [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

13. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

16. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

17. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa

§ 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

18. Podľa § 243k Exekučného poriadku ak došlo k zmene exekútora alebo k vylúčeniu exekútora v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017, patria exekútorovi trovy v rozsahu, v akom boli plnenia vymožené alebo prijaté z majetku povinného do rozhodnutia o zmene exekútora alebo o vylúčení exekútora použité na uspokojenie nárokov exekútora v súlade s § 60 v znení účinnom od 1. apríla 2017 alebo podľa § 127, § 128 a § 164 ods. 1 v znení účinnom do 31. marca 2017.

III.

Právne posúdenie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou sťažovateľovej ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým neboli sťažovateľovi ako pôvodne poverenému súdnemu exekútorovi priznané trovy exekúcie, došlo k porušeniu ním označených práv. Sťažovateľ namieta, že okresný súd neaplikoval na jeho vec správnu právnu úpravu, že rozhodol o jeho nároku na náhradu trov po uplynutí piatich rokov a výraznej zmene právnej úpravy.

20. Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, v ktorej zdôrazňuje dôvodnosť svojej ústavnej sťažnosti napriek tzv. bagatelnosti svojho nároku na náhradu trov exekučného konania, ktorý bol v konaní pred okresným súdom uplatnený vo výške 171,48 eur, poukazuje na súčasný postoj prezentovaný Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v zmysle ktorého v kontexte rozhodovacej činnosti ústavného súdu o tzv. bagatelných veciach je analogická aplikácia abstraktnej konštrukcie *ratione valoris* aplikovateľnej primárne v konaní o dovolaní aj v konaní o ústavnej sťažnosti bez toho, aby sa ústavný súd zaoberal jednotlivými námietkami uvedenými v ústavnej sťažnosti, spochybniteľná. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť aj na rozhodnutie ESLP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike a na závery v tomto rozhodnutí citované, podľa ktorých požiadavka, aby bol „prípád“ náležite preskúmaný vnútroštátnym súdom

v zmysle čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru nie je splnená, pokiaľ ústavný súd okrem abstraktnej konštrukcie tzv. bagateľných vecí nezoberie do úvahy argumenty sťažovateľa, ktorými odôvodňuje porušenie príslušného článku dohovoru (k tomu pozri rozhodnutie ESĽP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike, č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018, § 30 – § 32). Z uvedeného dôvodu tzv. bagateľnosť vecí (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 247/2019).

21. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

22. Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti označil ako porušený čl. 46 ústavy. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti, z toho, ako citoval ustanovenia základných práv, ktoré mali byť porušené, ako aj z argumentácie sťažovateľa, v ktorej namieta arbitrárnosť, svojvoľnosť a nesprávnu aplikáciu právnej normy v postupe a namietanom uznesení okresného súdu, ústavný súd vyvodil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1

dohovoru už ústavný súd uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

23. Ústavný súd preskúmal sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým mu okresný súd ako pôvodne poverenému exekútorovi nepriznal náhradu trov exekúcie. Okresný súd v namietanom uznesení po citácii relevantných ustanovení právnych predpisov uviedol, že z § 243k Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že v prípade zmeny súdneho exekútora v konaní, ktoré začalo pred 1. aprílom 2017, patria súdному exekútorovi trovy v rozsahu, v akom boli plnenia vymožené alebo prijaté z majetku povinného do rozhodnutia o zmene exekútora použité na uspokojovanie nárokov exekútora, pričom podstatným ukazovateľom na určenie náhrady trov exekúcie je výška takto vymoženého alebo prijatého plnenia z majetku povinného s tým, že pravidlá úhrady trov pôvodného súdneho exekútora vyplývajú z § 60 ods. 1 Exekučného poriadku účinného od 1. apríla 2017 alebo podľa § 127, § 128 a § 164 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017.

Okresný súd uviedol, že pri zmene exekútora a pri jeho vylúčení je dôvodné, aby trovy neplatil povinný dvakrát, preto sa podľa novej právnej úpravy uplatňuje pravidlo, že na trovy má nárok len neskorší exekútor. Okresný súd preto postupoval podľa § 243k Exekučného poriadku, ktorý upravuje spôsob určenia trov súdneho exekútora v prípade zmeny v osobe exekútora. Exekútorovi, ktorý nič nevymohol, sa nepriznajú žiadne trovy. V prípade čiastočného vymoženia pohľadávky si súdny exekútor mal ponechať na trovy exekúcie časť z vymoženej sumy, ktorá v danom prípade predstavovala sumu 16,60 €.

24. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov sťažovateľa ako pôvodne povereného exekútora aplikoval na danú situáciu právnu úpravu v súlade s prechodnými ustanoveniami Exekučného poriadku, svoje rozhodnutie náležite a logicky odôvodnil. Pri preskúmaní odôvodnenia okresného súdu ústavný súd nezistil taký výklad alebo aplikáciu právnych predpisov, ktoré by sa vyznačovali arbitrárnosťou alebo svojvôľou okresného súdu a ktoré by zároveň dosahovali intenzitu spôsobilú zasiahnuť

do práv sťažovateľa, ktoré označil vo svojej ústavnej sťažnosti. Ustanovenie § 243h Exekučného poriadku síce stanovuje, že exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak zákonodarca zároveň uvádza, že uvedené pravidlo sa aplikuje iba v prípade, ak Exekučný poriadok v § 243i až § 243k neustanovuje inak. Z uvedeného teda vyplýva, že v prípade zmeny súdneho exekútora aj v konaní, ktoré začalo pred 1. aprílom 2017, je potrebné postupovať v súlade s § 243k Exekučného poriadku, ktorý jednoznačne stanovuje, že výška trov pôvodného súdneho exekútora závisí od výšky vymoženého alebo prijatého plnenia z majetku povinného, ktoré boli použité na uspokojenie nárokov exekútora podľa pravidiel uvedených v § 60 Exekučného poriadku. Tento výklad a aplikácia právneho predpisu na situáciu sťažovateľa nevybočujú z rámca ústavnej konformnosti, a preto ústavný súd nemá dôvod do nich zasiahnuť. K rovnakým záverom dospel ústavný súd aj v uznesení sp. zn. I. ÚS 50/2020 zo 4. februára 2020, ktorým bola obdobná ústavná sťažnosť totožného sťažovateľa odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

25. Sťažovateľ ďalej namietal, že trvalo päť rokov, kým okresný súd rozhodol o náhrade jeho trov ako súdneho exekútora. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že k zmene súdneho exekútora došlo uznesením okresného súdu z 29. novembra 2013, v ktorom zároveň okresný súd uviedol, že o trovách pôvodne povereného súdneho exekútora rozhodne samostatným uznesením. Sťažovateľ si podaním z 25. októbra 2013 vyčíslil svoje exekučné trovy na sumu 171,48 eur. O trovách pôvodného súdneho exekútora, t. j. sťažovateľa, okresný súd rozhodol až uznesením z 5. marca 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom v spojení s namietaným rozhodnutím, teda až po uplynutí viac ako piatich rokov. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že uvedený postup okresného súdu vyvoláva pochybnosti z pohľadu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení ústavnej sťažnosti však argumentácia sťažovateľa k namietaniu porušenia týchto práv nesmerovala a ich porušenie sťažovateľ nežiadal vysloviť ani v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, najmä petitom ústavnej sťažnosti a nebolo by na mieste, aby na základe vlastnej úvahy dopĺňal alebo domýšľal odôvodnenie ústavnej sťažnosti,

prípadne to, čoho sa sťažovateľ domáha. Navyše, ústavná sťažnosť s naznačeným zameraním by musela byť podaná pred rozhodnutím okresného súdu trovách sťažovateľa a obsah rozhodnutia o tejto otázke by neovplyvnila, mohla by však viesť k priznaniu primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľovi.

26. Vzhľadom na uvedené posúdil ústavný súd namietané rozhodnutie ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, nezistil v rámci jeho odôvodnenia svojvôľu alebo arbitrárnosť, a preto konštatuje, že medzi uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil takú príčinnú súvislosť ústavnoprávnej relevancie, ktorá by odôvodňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľ namietal len v súvislosti s argumentáciou o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

27. Vo vzťahu k označenému základnému právu podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, ktoré malo byť postupom a rozhodnutím okresného súdu takisto porušené, sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody a ústavný súd musí konštatovať, že medzi týmto ustanovením, ktoré upravuje podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, a namietaným rozhodnutím okresného súdu o náhrade trov exekúcie neexistuje žiadna príčinná súvislosť.

28. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť svoj právny názor, podľa ktorého samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie.

29. Ústavný súd preto v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu